

KARINICALAR VE KALEM

Bir karınca, kâğıt üzerinde hareket eden bir kalem gördü. Kalem, kâğıt üzerinde geziyor, çok güzel resimler yapıyordu. Karınca hemen gidip bir başka karıncaya haber verdi,

– Bak, dedi, şu kalem ne güzel resim yapıyor.

Öteki karınca kalemi tutan parmakları gördü.

– Bu resimleri kalem kendi kendine yapmıyor, dedi. Kaleme resim yaptıran parmaklardır.

Onların konuşmalarını duyan üçüncü bir karınca geldi oraya. Onların bu konuşmalarını dinlerken, kaleme ve parmaklara bakıyordu. Daha da yukarıya bakınca kalemi tutan parmakların bağlı olduğu bir el ve kol gördü.

– Bu, dedi, parmakların işi değil, kolun işidir. Kol olmasa ne el hareket eder, ne parmaklar, ne de kalem.

En sonunda oraya daha akıllı ve bilgili bir karınca geldi. O da kalemin kâğıt üzerindeki hareketini izledi. Sonra parmaklara ve kola baktı. Kol da bir gövdeye bağlıydı.

- Bu gövdenin hareket etmesini sağlayan başka bir güç olmalı, diye düşündü akıllı karınca. Gövdeyi hareket ettiren akıl ve candır. Gövdede can olmasa hareket edemez. Akıl olmasa gövde, güzel resimler yapmayı düşünemez. Aslında her şeyin kaynağı insana can ve akıl veren Allah'tır.